

LANDBRUKETS UTREDNINGSKONTOR

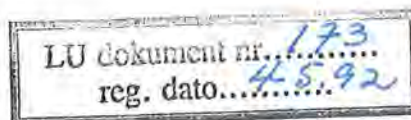
Schweigaardsgt. 34 C, Postboks 3720 Gamlebyen,
0135 Oslo 1. Tlf.: (02) 68 18 00. Fax: (02) 67 34 19

**LANDBRUKS
SAMVIRKET**

Oslo, den 14. august 1989
908lu014.te

LANDBRUKETS UTREDNINGSKONTOR
NOTAT nr 14/89

ODDVAR M NORDNES:

MEDLEMSKAPSAVTALEN I 1972 - ET TILBAKEBLIKK

F O R O R D

EF's arbeide med innen 1992 å oppfylle forutsetningene i Romatraktaten fra 1957 om et indre marked, medfører et visst behov for tilpassing fra norsk side. Først og fremst gjelder dette våre virksomheter innen samhandel og tjenesteyting som er internasjonalt orientert.

I diskusjonen rundt denne tilpassingen er også spørsmålet om på nytt å vurdere norsk medlemskap reist.

Fra enkelte hold hevdes det at Norge har liggende ferdig et forslag til avtale om medlemskap i EF fra 1972. Selv om dette forslaget ble avvist ved folkeavstemningen i 1972, skulle det således være en enkel sak å kunne bli medlem ved å undertegne denne avtalen nå.

Går vi til Stortingsmelding nr 50 (1971-72) - Om Norges tilslutning til De Europeiske Fellesskap, finner vi at de offisielle dokumentene vedrørende norsk medlemskap omfatter 500 sider. Selve tiltredelsesakten alene omfatter 175 sider inklusive vedlegg, protokoller og erklæringer.

En lang rekke beslutninger er truffet i EF fra 1972 til i dag. Et norsk medlemskap nå må derfor basere seg på en omfattende påbygning på det grunnlag avtaleforslaget eventuelt måtte representere.

I dette notatet skal vi kort blåse litt støv av forhistorien som ledet til "1972" og se på protokoll nr 20 i avtaleforslaget. Denne protokollen om norsk jordbruk utgjør bare halvannen side i avtaleforslaget, men hadde sin betydning for utfallet av folkeavstemningen.

Oddvar M. Nordnes

Landbrukets Utredningskontor

- administrativt underlagt Landbrukssamvirkets Felleskontor - er et samarbeidsorgan for:

Norges Bondelag, Norske Melkeprodusenters Landsforbund, Norges Kjøtt og Fleskesentral, Norske Eggsentraler, A.L. Gartnerhallen, Norske Felleskjøp, Norske Potetindustrier, Honningsentralen A/L, NRF-Avslaget for Norsk Rødt Fe, Norsk Svineavlslag, Landteknikk, Gjensidige Forsikring, Fokus Bank A/S, Landkreditt.

EF BLIR TIL.

Da Europa i 1945 våknet opp etter fem ødeleggende krigsår, var det en bred erkjennelse at lignende katastrofer ikke skulle få gjenta seg. Denne erkjennelsen skulle bygges inn i et nært og forpliktende samarbeide mellom landene.

Diskusjonene om hvordan denne tanken best kunne realiseres førte fram til starten av Det europeiske kull- og stålfelleskap (EKSF) i 1951.

De seks landene som skrev under traktaten var: Vest-Tyskland, Nederland, Belgia, Luxemburg, Frankrike og Italia.

Storbritannia, som også hadde vært opptatt av tettere samarbeide i Europa, fant ikke å kunne bli med i dette fellesskapet.

Hensynet til samveldelandene spilte trolig en avgjørende rolle.

EKSF foreskrev en overnasjonal utøvende myndighet, en domstol og en rådgivende og kontrollerende myndighet. Disse organene finner vi igjen, med noen endringer, i EF i dag.

Man følte også behov for tettere samarbeide på andre felt og etter en rekke forsøk kom man i 1957 fram til to traktattekster. Den ene regulerte samarbeide innen utviklingen av kjerneenergi til fredelige formål (EURATOM). Den andre traktaten foreskriver opprettelsen av Det europeiske økonomiske fellesskap (EEC).

Begge disse traktatene ble underskrevet samtidig i Roma, (Romatraktaten).

Til sammen danner de tre traktatene grunnlaget for De europeiske fellesskap (EF) slik vi kjenner det i dag. En revisjon av traktattekstene skjedde ved ratifiseringen av Den europeiske enhetsakten (Enhetsakten) med virkning fra 1. juli 1987.

NORGE VELGER SIDE

Norges økonomi var allerede før krigen preget av relativt stor utenrikshandel og tjenesteyting (skipsfart), - vi har en "åpen" økonomi. I diskusjonen om mere formalisert og tettere samarbeide var det for oss mest nærliggende å bevare samarbeidet med de land vi hadde størst samhandel med. Storbritannia sto her i en særstilling.

Vi hadde sluttet oss til både GATT og OEEC, da disse institusjonene ble etablert i 1947-48.

Samarbeidet i OEEC (som senere ble utviklet til OECD) omfattet fra starten 16 europeiske land og kom i stand etter krav fra USA for å gjennomføre Marshall-hjelpen.

Innen rammen av dette samarbeidet var det utover i femtiårene drøftinger om europeisk integrasjon innen flere områder. Bl a diskuterte man mulighetene for et felles landbruksmarked, - den grønne plan.

En rekke land var innstilte på omfattende samarbeide, mens andre land var opptatt av nøytralitet, egen suverenitet eller forholdene til kolonier og "settlements".

Da det ikke lyktes å utvikle OEEC-samarbeidet, men man i stedet fikk dannelsen av EF, var det naturlig for de andre landene å vurdere en alternativ løsning. Dette ledet til at "de syv" skrev under en frihandelsavtale i januar 1960 og EFTA var en realitet. EFTA bestod fra starten av Norge, Sverige, Danmark, Storbritannia, Østerrike, Sveits og Portugal. Finland ble med som assosiert medlem i 1961, og Island kom med i EFTA i 1970.

Den vesentlige forskjellen på EFTA og EF var -og er - at EFTA er et frihandelsområde mens EF er en union med vidtrekkende siktemål. Som frihandelsområde utviklet man i EFTA raskt toll og kvantitative restriksjoner på industrivarer seg i mellom. Forholdet til tredjeland er et nasjonalt anliggende. EF har en felles ytre tollmur mot tredjeland og det er EF som institusjon som har inngått avtalene med EFTA-landene om

samhandel. EF forutsatte fra starten etablering av et felles indre marked, felles landbrukspolitik, transportpolitikk og samordning av økonomisk politikk. Til forskjell fra EFTA har man overnasjonale organer og et stort administrativt apparat.

Motivene for å danne EFTA var flere:

- man var redd for den handelsdiskriminerende effekten av at EF var blitt dannet.
- man ønsket å utvikle et frihandelsområde som eventuell forløper for et mulig utvidet økonomisk samarbeide,
- man ønsket å unngå EF's "grand design" med overnasjonal myndighet,
- man ønsket å opprettholde nasjonale forbindelser på verdensbasis,
- man ønsket tyngde for å utvikle et samarbeide med EF,
- man ønsket å bidra til friere verdenshandel.

TRO OG TVIL

Man sier gjerne at EFTA ble startet som en politisk reaksjon og innebar et økonomisk eksperiment. Om man tvilte på EFTA's muligheter skal være usagt, men Storbritannia søkte om medlemskap i EF allerede i 1961. Det samme gjorde Danmark og Irland.

Dette førte til en diskusjon i Norge om vår tilknytning. Medlemskap ble ansett som uforenlig med Grunnloven og det ble derfor i Stortinget 8.mars 1962 med 115 mot 35 stemmer vedtatt en ny paragraf (§ 93). Denne paragrafen åpner adgang for Stortinget til, - med tre fjerdedels flertall, - "på et saklig begrenset område" å overføre myndighet til overnasjonale organer.

Stortinget sluttet seg videre, den 28. mai 1962, etter en lang debatt til regjeringen Gerhardsens forslag om å søke medlemskap i EF med 113 mot 37 stemmer.

Statsråd Gunnar Bøe dissentererte med følgende begrunnelse:

"Den politiske side av saken tar vi standpunkt til allerede

ved en søknad om medlemskap. Søknaden innebærer at vi anerkjenner og slutter oss til Fellesskapets politiske målsetting som gyldig for vårt eget land. Det vi vil ha å vurdere når forhandlingsresultatene foreligger, vil i første rekke være økonomiske enkeltsaker.

Det er min oppfatning at det ikke vil være til gagn for vårt land og heller ikke gagne utviklingen i verden omkring oss at vi slutter oss til dette statsforbund."

EF behandlet de fire søkerlandene noenlunde under ett. Da Frankrike i 1963 sa nei til å få Storbritannia med, stoppet også forhandlingene med de andre landene opp.

Storbritannia fremmet en ny søknad i 1967, og Stortinget vedtok 13. juli samme år med 137 mot 13 stemmer at Norge skulle søke medlemskap. Også denne gangen hindret et fransk veto at forhandlingene ble sluttført.

Etter at president de Gaulle gikk av, inviterte EF-landene i desember 1969 til nye medlemskapsdrøftinger.

Stortinget vedtok 25. juni 1970 med 132 mot 17 stemmer at medlemskapsforhandlingene kunne gjenopptas, og at det skulle holdes en rådgivende folkeavstemning når resultatet forelå. Forhandlingene var sluttført i januar 1972 og ble avvist ved folkeavstemningen den 25. og 26. september 1972.

Storbritannia, Danmark og Irland ble med i EF fra 1. januar 1973, mens Norge inngikk en frihandelsavtale på linje med "rest-EFTA".

MEDLEMSKAPSAVTALEN

På grunnlag av Stortingets vedtak den 25. juni 1970, tok medlemskapsforhandlingene til allerede 30. juni ved et felles møte mellom de fire søkerlandene og EF. Det første tosidige møtet fant sted i september. Den norske delegasjonen ble ledet av utenriksminister Sven Stray. Han erklærte at Norge aksepterte

Roma-traktaten og dens målsettinger, herunder de politiske målsettingene.

Fra norsk side la man vekt på å oppnå særordninger for jordbruk og fiske.

Både mens forhandlingene pågikk og i debatten fra avtaleforslaget forelå i januar 1972 fram til folkeavstemningen i september 1972, sto disse næringspolitiske spørsmålene sentralt. Det er likevel viktig å understreke av nei-flertallet i stor grad var tuftet på en helhetsopplevelse av hva et EF-medlemskap med overnasjonale politiske siktemål ville kunne bety for Norge.

Forhandlingsopplegget var slik at det ble forhandlet parallelt mellom EF og de fire søkerlandene, likevel slik at Storbritannia fikk forhandlet sine hovedspørsmål først.

Spørsmålene om toll- og handelspolitikk for industrivarer gikk greitt unna. Man ble enige om en relativt kort overgangsperiode for å bygge ned indre tollsatser og etablere felles ytre toll. Tollunionen skulle være realisert til 1. juli 1977

Innen kapitalbevegelse var man fra norsk side av den oppfatning at EF's regler var mere vidtrekkende enn hva Norge hadde vært med på å ta av forpliktelser gjennom OECD. Det norske rentenivået var ikke vesensforskjellig fra nivået i EF, men på obligasjoner lå det norsk nivået litt lavere. Også her ble man enige om overgangsordninger og man ble enige om at liberaliseringen ikke skulle gjelde skipsfarten så lenge man ikke hadde en felles skipsfartspolitik.

Bestemmelsene om fri etablering og tjenesteyting medførte behov for endringer i norske konsesjons og aksjelovsbestemmelser. Prinsippet om behandling av andre EF-lands interesser i Norge på linje med norske ble akseptert. Gjennom en overgangsperiode skulle diskriminerende bestemmelser i bl a konsesjonssystemet oppheves.

De områdene som voldt forhandlerne problemer var som ventet landbruk og fiske. Innen fiske endte man med at 12-milssonen fra Egersund og nordover skulle forbeholdes norske fiskere. Det ble

fra EF avgitt et politisk utsagn om at man ved revisjon av fiskeribestemmelsene i 1982 skulle ta hensyn til norske behov. Med dette anså regjeringen 12-milssonen sikret. På tilvirkersiden mente man også å ha fått ivaretatt norske interesser. Markedsadgangen som et medlemskap innebar, mente man måtte være en stor fordel for norske fiskere. Likevel ble nok resultatet av fiskerne tolket slik at man ikke beholdt tilstrekkelig kontroll med ressursene.

JORDBRUKSPROTOKOLLEN

Innen landbrukssektoren hadde man som utgangspunkt tatt sikte på at norske myndigheter fortsatt skulle kunne kontrollere importen av matvarer. Denne "avskjermingslinjen" ble kategorisk avvist fra EF allerede ved innledning av forhandlingene. Man forhandlet så videre på "mellomlagslinjen". Denne innebar en forutsetning om at norske bønder skulle få et statlig eller EF-bidrag som skulle bringe inntekten opp fra det nivå de felles landbruksprisene representerte og til det nivå som var avtalt i Norge. Også mellomlagslinjen ble avvist og man endte opp med den felles landbrukspolitik som basis og med en særskilt landbruksprotokoll. Denne protokollen sikret etter regjeringens mening det norske landbruks framtid. Det heter bl a i St.meld 50 (1971-71):

"Regjeringen er av den oppfatning at den Protokoll for det norske jordbruk som man kom fram til gir slike muligheter. I protokollen er det fastlagt en forpliktende målsetting for de norske jordbruksordninger. Som konkret målsetting for Fellesskapet er oppstilt at de norske jordbrukeres levestandardnivå skal opprettholdes. Protokollen inneholder også rettslig bindende bestemmelser om tiltaksformer som kan brukes for å realisere den fastlagte målsetting. De konkrete tiltak er ikke utformet i detalj, da dette ville ta tid og derfor ikke kunne skje under forhandlingene.

Fellesskapenes organer skal vedta de nødvendige bestemmelser om gjennomføringen av tiltakene. Norge vil her ha et avgjørende ord når disse skal vedtas av Rådet.

Den særordning som er fastlagt i den norske jordbruksprotokoll er ikke tidsbegrenset og er således av varig karakter. Ordningen omfatter hele det norske jordbruk, ikke bare visse distrikter eller bruksgrupper. Det er derfor oppnådd en helhetsløsning slik som målsettingen var."

Medlemskapsavtalen består av en "Akt vedrørende tiltredelsesvilkårene og tilpasningen av traktatene". Denne er felles for de fire søkerlandene. Bestemmelser om landbruket er inntatt fra og med artikkel 50 til og med artikkel 107 (inklusive fiskeribestemmelsene).

I artikkel 51 punkt 2 tar man utgangspunkt i at Storbritannia og Norge har et annet prisnivå på landbruksprodukter enn EF. I artikkel 52 beskriver man hvordan prisnivåene skal tilnærmes den felles landbrukspolitikk og man setter en grense for variasjon av enkeltpriser enkelte år.

Det som imidlertid vakte størst interesse her heime var protokollen om norsk jordbruk og hvordan den skulle forstås. Det kunne være vanskelig nok å forestille seg hvordan protokollen skulle omsettes til praktisk politikk. Til overmål ble det påvist at den offisielle norske oversettelsen på ett avgjørende punkt var blitt endret i forhold til den første offentliggjorte teksten. Det ble også påvist at det ikke bare var den franske teksten som var forskjellig fra den norske, men også de andre landenes tekster samsvarte med den franske og ikke den norske.

Protokollens punkt 1 og 2 slår fast at Norge vil etterleve den felles landbrukspolitikk. Punkt 3 omfatter erstatning av fraktsubsidider for melk med andre virkemiddel.

Punkt 4 slår fast at det skal kunne gis støtte for å opprettholde levestandarden. Denne støtten skal ikke være knyttet til produkt, og kan heller ikke omfatte prissubsidier til produksjon. I punkt 5 bestemmes at de subsidieordninger Norge har skal avvikles til 31. desember 1975, og punkt 6 hjemler overgangsordninger for potet og hagebruksprodukter til 31.

desember 1977. Overgangsordninger for de kraftforkrevende produksjonene skal iflg punkt 7 vare til 1. november 1976. Punkt 8 pålegger EF-kommisjonen å legge fram for rådet forslag til tiltak som skal benyttes for å opprettholde levestandarden til norske bønder etter at overgangsordningene opphører.

Punkt 9 i protokollen er stridens eple. Etter den offisielle oversettelsen skal Rådet fatte bestemmelser om tiltak for å opprettholde det høye melkekonsumet. Til tross for det som er sagt før i protokollen skal disse tiltakene kunne omfatte subsidier.

Før vi går nærmere inn på oversettelsesstriden, nevner vi for ordens skyld at de to siste punktene i protokollen omfatter adgang for EF til å bytte ut ordninger i Norge med nye fellesskapsordninger med tilsvarende effekt, og en regelmessig gjennomgang av forholdene og gjennomføring av de ordninger som brukes i Norge.

OVERSETTELSE MED FEIL?

Den offisielle norske oversettelsen av jordbruksprotokollen med EF ble gjenstand for stor oppmerksomhet i norske media. Språkeksperter som ble koplet inn, påviste at det i punkt 9 var gjort en alvorlig feil. Det var ikke slik at man til tross for bestemmelsene i punkt 1 til 8 skulle kunne iverksette ordninger, men at man under hensyn til disse punktene skulle kunne gjennomføre tiltak.

Diskusjonen ledet til en interpellasjon i stortinget fra Erling Engan den 16. mars 1972:

"Hva akter Regjeringen å foreta seg i forbindelse med de beskyldninger som er framsatt i Dagbladet den 29. februar d.å. - og som går ut på at norske forhandlere med forsett har skapt en fatal uoverensstemmelse mellom den norske tekst og teksten i de øvrige lands tilsvarende norske jordbruksprotokoller?"

Hvordan stiller Regjeringen seg til det faktum at enkelte av de norske forhandlere var oppmerksom på uoverensstemmelsen i god tid før avtalen ble undertegnet i Brussel?"

Utenriksminister Cappelens svar gikk på at den norske offisielle oversettelsen var fullt ut rett og gyldig.

Engan satte da fram forslag om at:

"Stortinget ber Regjeringen avklare med de øvrige forhandlingspartnere hva som er det reelle innhold i de undertegnede protokoller for jordbruk og fiskeri - slik at all tvil er ryddet av veien til Stortinget skal behandle EF-meldingen."

Det ble en lang debatt hvor Engan ble utsatt for sterk kritikk for måten han tok opp saken på. Statsminister Bratteli slo fast at han oppfattet forslaget som mistillit og det førte til at Engan trakk forslaget.

Interpellasjonsdebatten løste ikke spørsmålet om hva som ligger i jordbruksprotokollen. Medlemskapstilhengerne slo fast at oversettelsen var dekkende og motstanderne at den ikke var det. Stortingsrepresentant Bjørn Unneberg sa bl a i sitt innlegg:

"Landbruksprotokollens paragraf 9 leser jeg slik at den ikke ligger utenfor, men innenfor de øvrige regler. Jeg leser at EF-myndigheter skal kunne treffe spesifikke tiltak for å sikre Norges forsyning av - ikke egen produksjon av - flytende melk, og at finansielle støtteordninger herunder kan komme på tale, dog uten at noen av protokollens øvrige paragrafer krenkes."

Dette representerer trolig den mest presise formulering til alternativ fortolkning av jordbruksprotokollen på dette punktet.

Noen endelig avklaring på dette spørsmålet er det ikke mulig å gi. Bare et EF-medlemskap i 1972 ville gitt sannhets erkjennelse, før eller senere. Kanskje ville det være slik at innholdet i

jordbruksprotokollens punkt 9 ikke ville blitt noe avgjørende spørsmål. Alle spørsmålene protokollen ikke regulerte ville trolig bety mere. Man nevnte ikke de norske jordbruksforhandlingene, og man nevnte ikke den samvirkemessige omsetningen som basis for gjennomføringen av en norsk jordbrukspolitikk. Norge hadde akseptert prinsippene i Romatraktaten og den felles landbrukspolitikk,- med tilleggsordninger. Man hadde forhandlet seg bort fra utgangskravet om "avskjermingslinja", og man hadde heller ikke klart å holde den tilbaketrukne posisjonen "mellomlagslinja" skulle representere annet enn som overgangsløsning.

Om ikke spørsmålet om riktig oversettelse av jordbruksprotokollen "avgjorde" folkeavstemningen var den for mange en anskuelighetsundervisning i verdien av å kunne forstå det "myndigheter" foretar seg!

L I T T E R A T U R

- Andenæs Tønnes. Grunnloven vår. Universitetsforlaget
- Bjørklund Tor. Mot strømmen. Universitetsforlaget 1982
- Borgen Hans. Artikkel i: Norske melkeprodusenters landsforbund
1881 -1981. Oslo 1981
- EFTA-sekretariatet. The European Free Trade Association. 3.utg
Geneve 1987
- St.meld. nr. 90 (1970-71). Om Norges forhold til De Europeiske
Felleskap.
- St.meld. nr. 50 (1971-72). Om Norges tilslutning til De
Europeiske Felleskap.
Med vedlegg og særskilte vedlegg.
- Stortingsforhandlinger. 16. mars 1972: Interpellasjon fra
representanten Erling Engan til
utenriksministeren.

V E D L E G G

PROTOKOLL NR. 20

om norsk jordbruk

De høye kontraherende parter,

Som ønsker å løse de problemer som Norges tiltredelse til Det Europeiske Økonomiske Fellesskap reiser for dette lands jordbrukere,

Som tar i betraktning den bekymring som den norske Regjering har gitt uttrykk for ut fra den kjensgjerning at norsk jordbruk på grunn av landets geografiske beliggenhet og topografi står i en ugunstig stilling når det gjelder produksjonen; at de samme forhold er bestemmende for Norges særlige bosettingsproblemer og medfører forholdsvis høye produksjonskostnader for landets gårdsbruk, hvilket har nødvendiggjort et generelt system med støttetiltak med sikte på å opprettholde en balansert sosial struktur og en rettferdig levestandard for den befolkning som er sysselsatt i jordbruket,

Erkjenner de spesielle problemer som reiser seg for landets jordbrukere ved Norges tiltredelse til Det Europeiske Økonomiske Fellesskap, særlig på grunn av den kjensgjerning at en ren tilpasning av de priser som oppnåes av norske produsenter, til nivået for Fellesskapets priser, ville føre til en vesentlig nedgang i inntektene, med ugunstige følger fra et sosialt og bosettingsmessig synspunkt;

Erkjenner særlig at overgangsperioden ikke vil kunne løse disse problemer, og at det derfor er nødvendig å fastsette særordninger som ikke skal kunne skape presedens, og hvis formål skal være å opprettholde de norske jordbrukeres levestandard, under iakttagelse av reglene for den felles jordbrukspolitik;

Er blitt enige om følgende bestemmelser:

1. Med forbehold for de midlertidige unntak som er nevnt i de følgende paragrafer, bør det system som anvendes for norsk jordbruk, utformes på en slik måte at det ikke hindrer at den felles jordbrukspolitik, og særlig de felles markedsordninger, virker etter sitt formål innenfor Fellesskapets samlede territorium.

2. Norge vil anvende fellesskapsbestemmelsene for jordbruket i samsvar med Tiltredelsesaktens bestemmelser på dette område.

3. Spørsmålet om norske fraktsubsidier med sikte på å kompensere de spesielt uheldige følger av de lange avstander mellom produksjonsområdene og de naturlige markeder, samt den sterkt spredte beliggenhet av jordbruksområdene, må finne en fullgod løsning ved anvendelse av bestemmelsene i EØF-traktaten.

4. Det skal i Norge etableres et støttesystem som tillater at jordbrukernes levestandard blir opprettholdt. Støtten skal gis i den utstrekning det er nødvendig for å nå dette mål. Den kan ikke være bundet til den markedsførte vare og heller ikke omfatte prissubsidier til produksjonen, hvilket vil nødvendiggjøre omlegging av støttetiltak som nå anvendes i Norge, og den skal være differensiert etter områder og kategorier av jordbrukere. De tiltak som treffes, skal tilpasses de ulike typer av produksjon.

5. Norge skal, som en unntaksordning, ha adgang til å opprettholde de nåværende subsidier inntil 31. desember 1975. Prissubsidier til produksjonen skal reduseres med beløp som motsvarer den økning i markedsprisene som følger av tilnærming av disse priser til det felles prisnivå.

6. For hagebrukssektoren og for poteter skal Norge som en unntaksordning inntil 31. desember 1977 ha rett til å erstatte de kvantitative importrestriksjoner med bestemmelser som gjør det mulig å opprettholde for visse varer et prisnivå som svarer til det som gjaldt på det norske marked før tiltredelsen. Disse bestemmelser skal bestå i et system med minstepriser som blir å fastsette for det norske marked, og hvor utjevningavgiften vil kunne anvendes på import til priser som er lavere enn minsteprisene, uansett de importerte vareres opprinnelse; for import av de samme varer til foredling kan utjevningavgiften suspenderes, mens en restitusjon tilsvarende avgiftsbeløpet kan tilstås for leveranser av innenlandske varer til foredling. De overgangsbestemmelser som er avtalt for toll, kommer til anvendelse.

Rådet skal etter forslag fra Kommisjonen med kvalifisert flertall fastsette de tiltak som er nødvendige for iverksettelsen av bestemmelsene i denne paragraf.

7. For de varer som hører under svinekjøttsektoren, eggsektoren og fjærfesektoren, skal det utjevningsbeløp som får anvendelse på import til Norge inntil den første reduksjon, uten hensyn til artiklene 75, 77 og 79 i Tiltredelsesakten, beregnes på grunnlag av forskjellen mellom prisene på slaktet svin, egg i skall og slaktet fjærfe på det norske marked på den ene side og på markedene i Fellesskapet i dets opprinnelige sammensetning og i hver av de andre nye Medlemsstater på den annen side.

Det utjevningsbeløp som er nevnt i første ledd, skal reduseres med en fjerdedel 1. november 1973, en fjerdedel 1. november 1974, en fjerdedel 1. november 1975 og avskaffes 1. november 1976, med forbehold for anvendelsen av bestemmelsene i artiklene 75, 77 og 79 i Tiltredelsesakten etter dette tidspunkt.

Rådet skal etter forslag fra Kommissjonen med kvalifisert flertall fastsette de tiltak som er nødvendige for iverksettelsen av bestemmelsene i denne paragraf.

8. Senest 30. juni 1974 og for hagebrukssektoren og for poteter senest 30. juni 1976 skal Kommissjonen legge frem forslag for Rådet, herunder eventuelt forslag vedrørende de utgifter som kvalifiserer til fellesskapsfinansiering, i samsvar med bestemmelsene i EØF-traktaten, med sikte på ved utløpet av de tidsfrister som er fastsatt i paragrafene 5 og 6, å iverksette støttesystemet i samsvar med paragraf 4.

9. Under fellesskapskontroll og uten hensyn til de bestemmelser som er fastsatt i paragrafene 1—8, skal egnede tiltak treffes i Norge for å sikre en forsyning av melk som er tilstrekkelig til regelmessig å dekke befolkningens forbruk av konsummelk, og på en slik måte at det nåværende høye melkeforbruk ikke settes i fare. Rådet skal, i samsvar med den fremgangsmåte som er fastsatt i artikkel 43 paragraf 2 i EØF-traktaten, for dette formål vedta de nødvendige bestemmelser, som vil kunne omfatte subsidier.

10. Dersom den fremtidige utvikling i den felles jordbrukspolitikk eller Fellesskapets politikk på andre områder skulle medføre fellesskapstiltak som vil gjøre det mulig å løse helt eller delvis de spesielle norske jordbruksproblemer, vil disse fellesskapstiltak og den eventuelle fellesskapsfinansiering som måtte følge av det, kunne erstatte de særlige tiltak som er truffet i Norge.

11. Fellesskapets organer skal med regelmessige mellomrom foreta en gjennomgåelse av forholdene og enkelthetene ved gjennomføringen av den ordning som anvendes i Norge.

LANDBRUKETS UTREDNINGSKONTOR

Schweigaardsgt. 34 C, Postboks 3720 Gamlebyen,
0135 Oslo 1. Tlf.: (02) 68 18 00. Fax: (02) 67 34 19

\LU\8

PUBLIKASJONER FRA
LANDBRUKETS UTREDNINGSKONTOR

LANDBRUKETS UTREDNINGSKONTORS NOTAT-SERIE:

- NOTAT 1/89 STRØM, BJØRN: EF'S INSTITUSJONER OG STYRINGSORGANER
- NOTAT 2/89 STIKSRUD, HELGE: EF'S LANDBRUKSPOLITIKK
- NOTAT 3/89 NORDNES, ODDVAR M: NORGE, LANDBRUKET OG EF
- NOTAT 4/89 NORDNES, ODDVAR M: EF 1992 - DE "300" DIREKTIVER (revidert august 1989)
- NOTAT 5/89 STRØM, BJØRN: TOLLUNION - ET SKRITT MOT STATSDANNELSE
- NOTAT 6/89 STRØM, BJØRN: NORSK NÆRINGS LIV, EKSPORT OG EF - EF SOM EKSPORTMARKED
- NOTAT 7/89 HELGESEN, HILDE: MILJØPOLITIKKEN I EF
- NOTAT 8/89 NORDNES, ODDVAR M: EF SOM ØKONOMISK OG MONETÆR UNION
- NOTAT 9/89 BOLLE, AKSEL: EFs INDRE MARKED OG TRANSPORTPOLITIKKEN
- NOTAT 10/89 KVAAL, GUDBRAND: NORSK SKOGBRUK OG UTVIKLINGEN AV EFs INDRE MARKED
- NOTAT 11/89 STRØM, BJØRN: NOEN PROBLEMSTILLINGER VEDRØRENDE FISKERISEKTOREN OG EF
- NOTAT 12/89 SELJEGARD, STEINAR: EFs STRUKTUR- OG REGIONALPOLITIKK
- NOTAT 13/89 CAPPELEN, ÅDNE og STORM ERIK: NORGES TILPASNING TIL EF'S INDRE MARKED - HARMONISERING AV INDIREKTE SKATTER
- NOTAT 14/89 NORDNES, ODDVAR M: MEDLEMSKAPSAVTALEN I 1972 - ET TILBAKEBLIKK

Landbrukets Utredningskontor

- administrativt underlagt Landbrukssamvirkets Felleskontor - er et samarbeidsorgan for:

Norges Bondelag, Norske Melkeprodusenters Landsforbund, Norges Kjøtt og Fleskesentral, Norske Eggsentraler, A.L. Gartnerhallen, Norske Felleskjøp, Norske Potetindustrier, Honningsentralen A/L, NRF-Avslaget for Norsk Rødt Fe, Norsk Svineavlsag, Landteknikk, Gjensidige Forsikring, Fokus Bank A/S, Landkreditt.

[The page contains extremely faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the paper. The text is too light to transcribe accurately.]